

ДЕЖУРНИ КРИВАЦ

Пеђа је био весео, живахан и веома бистар дечак. Неки су говорили да је превише немиран, али он је једноставно био такав. Уствари, он је чак био и помало стидљив, али је то вешто скривао. Одлично је играо фудбал и сањао је да ће једног дана постати познати фудбалер.

Имао је старијег брата Игора. Игор је ишао у четврти разред. Био је мирнији од Пеђе. Додуше, знао је и он да направи ту и тамо неки несташлук, али му је то некако увек било опроштено. Био је веома добар ђак. Родитељи су га хвалили, наставници су га хвалили...

Пеђу нико није нешто претерано хвалио.

Када би урадио нешто лоше, грдили би га и кажњавали.

Пеђа је мислио :

„ Па добро, ако сви мисле да нисам добар, ја онда и нећу бити добар“.

И тако је Пеђа постајао све немирнији и непослушнији. Свако вече је одбијао да иде на спавање, није хтео да пере руке пре јела, да се умива и пере зубе...

А онда је дошао и тај дан када је Пеђа кренуо у први разред.

Био је јако узбуђен тог првог дана, али се трудио да то нико не примети. Брзо се уклопио и упознао са свим другарима и другарицама у одељењу. На часовима физичког одмах је показао свој таленат у игрању фудбала.

Временом је нажалост схватио да је у школи много важније читање, писање и рачунање.. Пеђа ни у томе није био лош, али никако најбољи.

У његовом одељењу био је један Стефан. Добар дечак. Увек спреман да подели ужину, позајми гумицу или резач. Фудбал је играо осредње, али је одлично знао да чита и пише чак и писана слова. Математика му је ишла као од шале.

Учитељица га је често хвалила, а он би се само срамежљиво смешкао.

Била је ту и једна Милица. Слатка девојчица са плавим кикицама. Увек дотерана, у свакој игри главна.. Кад год би учитељица нешто питала на часу, она би увек све знала. Сви су говорили да је најпааметнија у разреду. Пеђа је чак једном признао да се заљубио у њу, али је после рекао да се само шалио.

Стефан и Милица су за школску приредбу добили да науче напамет најдужи текст. Били су одлични. Директор школе им је лично честитао, а од родитеља су добили највећи аплауз. Убрзо су их у школи сви знали и са осмехом поздрављали и гладили по глави.

Знали су сви и Пеђу.

Школски чувар Пера га је добро запамтио када је на великом одмору као случајно шутнуо једног дечака из трећег разреда. и када се ругао и вређао једну Лану, дебељцу из свог одељења.

И теткице су га знале зато што је увек снажно ударао ногама док је трчао по ходницима школе и прскао је водом децу у тоалету, гурао их и увек хтео да баш он први уђе у учионицу...

Учитељица се често љутила на Пеђу зато што је волео да устаје на часу без питања, никад није чекао да буде прозван већ је говорио кад год би он желео и стално се бунио што не може у сваком тренутку да каже оно што мисли.

И тако, временом, Пеђа је постао познат у целој школи по својим несташлуцима. Наставници су га гледали строго, теткице су му претиле прстом, а деца су говорила да је немогућ и да их јако нервира. Почели су чак и да претерују па су често измишљали како је Пеђа урадио нешто што уствари није. Он се бранио, али безуспешно.

Постао је „дежурни кривац.“

Једне вечери, када је Пеђа после дужег наговарања својих родитеља, отишао на спавање, уснио је један необичан сан.

Као долази он у школу, а тамо, нико га не примећује. У школском дворишту му се нико није ни јавио. Добацио је лопту једном дечаку, али му овај није узвратио. Чак се ни чувар Пера није поздравио са њим онако како је то увек чинио. Иако је бучно ударао ногама док је трчао у ходнику, теткице се нису обазирале. У учионици је повукао једну Ивану за репић на глави, али ни она није вриснула (иако је то увек радила). На часу, учитељица је прозивала све осим њега, а када је требало да крену на ручак у школску трпезарију, једино он није имао пара.

Све ово страшно га је заболело. Погнуо је главу и тихо заплакао. Више није могао да крије колико му је тешко.

У том тренутку, неко га је нежно ухватио за руку и тихо му шапнуо на уво:

- „Ја сам твој пар“.

Пеђа је полако подигао главу и крај себе угледао лице човека који је личио на анђела. Благо лице овог анђела, посматрало је Пеђу са пуно љубави. Пеђа се у тренутку веома постидео. Одједном се сетио свих својих несташлука и било му је јако непријатно. Пожелео је да га нема, да у земљу пропадне. И онда је сасвим тихо запитао:

- „А зашто желиш да ми будеш пар?“

- „Зато што ја могу да видим све оно добро сакривено у теби“, одговорио му је анђео.

Пеђа се само тужно насмејао. А затим, полако, сасвим полако, његова туга се претварала у радост и он је осетио велико олакшање у срцу. Тада се и пробудио.

Осмех му је и даље био на лицу.

Са осмехом је отишао и у школу и од тога дана више никада није био онај Пеђа кога су сви знали, већ прави Пеђа кога је анђео пробудио оне ноћи.

Аутор: „Свитац“

